

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/57/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118200067
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8118200067.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovéj a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu: E. Q., bytom C. XX, XXX XX C., právne zastúpeného advokátom Mgr. Otom Salokym, so sídlom Hlavná 94, 080 01 Prešov proti žalovanému: S. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. - J. XXX, XXX XX C., právne zastúpenému advokátom JUDr. Martinom Staroňom, so sídlom Hlavná 89, 080 01 Prešov, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 12C/1/2018-173 zo dňa 09.06.2020 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalobu zamietá.
II. Žalovaný má vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania, o ktorých výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom konania bol nárok žalobcu na určenie, že je výlučným vlastníkom časti parcely KNC č. XXX zapísanej pre k.ú. C. na LV č. XXXX, ktorá časť je vymedzená geometrickým plánom, ktorý je súčasťou rozsudku, a ktorá časť bola vytvorená z pôvodných pozemnoknižných parciel č. XXX/XX a č. XXX/XX zapísaných v zápisnici majetkovej podstaty č. XXX. Uviedol taktiež, že ide o nárok, ktorý bol vylúčený z pôvodného konania vedeného pod sp.zn. 12C/331/2015, ktorým sa žalobca okrem vylúčeného nároku domáhal aj určenia, že je výlučným vlastníkom parcely KN-E č. XXX/XX, zapísanej pre k.ú. C. na LV č. XXX ako orná pôda o výmere 473 m² a parcely KN-E č. XXX/XX, zapísanej pre k.ú. C. na LV č. XXX ako orná pôda o výmere 473 m². Žalobca žalobu odôvodnil tým, že v roku 1964 žalobcovi jeho otec E. Q. st., nar. XX.XX.XXXX daroval pozemok v k.ú. C.. Pozemok bol tvorený z dvoch parciel a to č. XXX/XX a č. XXX/XX, každá bola evidovaná na 180 siah (647,406 m²). Tento pozemok žalobca nerušene užíval a obhospodaroval až do jesene roku 2014, začiatku októbra, kedy začal do pokojnej držby zasahovať vlastník susedného pozemku S. E., ktorý tvrdil, že on je vlastníkom časti žalobcom užívaného pozemku. V žalobe okrem iného uviedol, že skúmaním zápisov v katastri nehnuteľnosti zistil, že pre k.ú. C. na liste vlastníctva č. XXX je vedená okrem iného parcela č. KN C XXX/XX orná pôda o výmere 473 m², a na liste vlastníctva č. XXX na parcela KN C XXX/XX, orná pôda o výmere 473 m², pričom ako spoluvlastníci sú na oboch listoch vlastníctva uvedení žalobcovi predkovia, resp. ich súrodenci, teda ani dedičské rozhodnutia po rodičoch neboli v katastri zaznamenané. Podal preto návrhy na záznamy na základe dedičských rozhodnutí D 1115/71 a D 483/60 - III. Žalobca uviedol, že v súčasnosti sú ako spoluvlastníci na listoch vlastníctva č.

XXX a č. XXX vedení otec žalobcu E. Q. D., nar. XX.XX.XXXX bytom C. pod B1 v podiele 2/4, žalobca pod B 3 v podiele 1/6, strýko žalobcu a brat, jeho otca I. Q. ako neznámy vlastník, pod B4 v podiele 1/6, a teta žalobcu a sestra jeho otca S. Q., ako neznáma vlastníčka pod B5 v podiele 1/6; vzhľadom na darovanie pozemkov ešte v roku 1964 je však žalobca výlučným vlastníkom dotknutých pozemkov, ktoré obhospodaroval odo dňa darovania so svojou rodinou o čom má vedomosť široké príbuzenstvo. Je preto zrejmé, že stav právny nie je v súlade so stavom skutočným čo do subjektov vlastníctva.

Súd konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil. Kúpnu zmluvou zo 14.09.2014 nadobudol od predávajúceho G. T., ktorá bola riadne zavkladovaná, do svojho vlastníctva pozemky KN E č. XXX/XX a XXX/XX, k.ú. C., pričom následne geometrickým plánom č. XX/XXXX na určenie vlastníckeho práva k pozemkom vznikli parcely registra „C“ č. XXX, XXX/X, XXX/X, k.ú. C., ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, k.ú. C..

Z dokazovania vykonaného zo všetkých stranami sporu navrhnutých dôkazov, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno toho, že je výlučným vlastníkom časti parcely T. č. XXX v kat. území C., zapísanej na LV č. XXXX, ako žalobou žiadal. Nepreukázal súdu prvej inštancie vzhľadom na protichodné tvrdenia strán sporu a spochybňovanie záverov, ktoré mali vyplynúť z dôkazov, ktoré súdu predložili, resp. označili sporové strany, ním tvrdené skutočnosti. Súd vo veci nariadil dokazovanie na základe návrhu žalobcu, ku ktorému sa pripojil aj žalovaný, znaleckým posudkom znalca W.. C. C., ktorého v konaní aj vypočul. Znalec uviedol, že v k.ú. C. je pozemkovo knižná mapa bez matematického základu, z tejto pozemkovoknižnej mapy boli určené a zapísané miery do jednotlivých pozemnoknižných vložiek aj do pozemkovoknižnej vložky č. XXX pre parcely mpč. XXX/XX o výmere 180 siah, a mpč. XXX/XX o výmere 180 siah (prepočet siah 180 = 647 m²) Je potrebné mať na zreteli, že smernica 74.73.43.00 v § 20 ods. 5 jasne hovorí, že ak je mapa bez matematického základu, nie je možné ju použiť na vytýčenie hranice. Uviedol tiež, že v tomto prípade pozemkovoknižná mapa nemôže byť podkladom pre reálne overenie hraníc parciel určeného operátu v registri ROEP. Výmery parciel mpč. XXX/XX a XXX/X sú nezáväzná, čo znamená, že výmery evidované v pozemkovej knihe sú nezáväzným údajom. Podľa znalca je dôležité poukázať na to, že pozemková kniha neručí za výmery, o tejto skutočnosti pojednáva nariadenie Ministra spravodlivosti zo dňa 15.12.1855 č. 222 (pozemnoknižný poriadok) uverejnené v ríšskom zákonníku § 59 ods. 4, v ktorom sa uvádza: „strana majetkovej podstaty neručí za správnosť zovňajších značiek, vlastností a výmery parciel nich evidovaných“. Z toho dôvodu akékoľvek porovnávanie výmer z pozemkovoknižnej vložky je irelevantné. Taktiež uviedol, že táto skutočnosť je popísaná v technickej správe ROEP, kde sú zadané podmienky pre spracovanie ROEP. Znalec uviedol, že je jednoznačne preukázané, že mapový elaborát pozemkovoknižnej mapy je veľmi nekvalitný, nepoužiteľný, preto je zvolená na vytvorenie grafického stavu parciel určeného operátu mapa pôvodného katastra, čiže kresba z iného operátu ako pozemková kniha. Podľa znalca geometrický plán č. 86/2014 z 20.10.2014, vyhotovený Ing. K., ktorý súdu predložil žalovaný, a chybovosť ktorého namietal žalobca, vychádzajúc zo žalobcom predloženého odborného vyjadrenia vypracovaného znalcom Ing. I. J., nebol vyhotovený, ako bolo tvrdené, v rozpore s predpismi.

Súd prvej inštancie zdôraznil, že tak W.. J., ktorý na požiadanie žalobcu vypracoval odborné vyjadrenie č. 47/2017, ako aj súdom ustanovený znalec W.. C. C. sa zhodli v tom, že pozemkovoknižná mapa nemôže byť podkladom pre reálne overenie hraníc parciel v určenom operáte v ROEP a ani výmery evidované v pozemkovej knihe nie sú záväzným údajom. Tvrdenia žalobcu, že reálne k úbytku z tejto výmery (ktorá nie je záväzná) dotknutých parciel došlo na prospech parcely vo vlastníctve žalovaného, t.j. parcely KNC č. XXX, ako susediacej parcely, znaleckým dokazovaním nebolo preukázané. Súd taktiež uviedol, že ani geometrický plán z roku 1975, na základe ktorého žalobca podporne odvodzoval svoj nárok, nemá oporu v žiadnom mapovom podklade, ktorý by mal právne vypovedaciu schopnosť. Preto žalobu pre neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenie Občianskeho zákonníka - § 123, § 126 ods. 1, 2, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1, 3, a na ustanovenia zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností - § 70 ods. 1, § 7 písm. c), § 22 ods. 1.

2. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 vychádzajúc z úspechu žalovaného vo veci.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a g) Civilného sporového poriadku. Podľa žalobcu rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej je predčasné, vydané na základe nedostatočne a nesprávne zisteného skutkového stavu bez vykonania potrebných a navrhnutých dôkazov, odôvodnené na základe vykonaného selektívneho dokazovania. Podľa žalobcu súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na poukazaní na to, že výmera parcely registra KN-E nie je záväzná, a tiež na konštatovaní, že znalec Ing. C. konštatoval správnosť

vypracovania geometrického plánu č. 86/2014, kde tiež svoje závery odôvodňoval nezáväznosťou výmery parciel registra KN-E. Žalobca uviedol, že je pravdou, že pri podaní žaloby argumentoval najmä značnými rozdielmi vo výmere jeho parciel počas dlhodobej evidencie, avšak vždy bolo zrejmé, že žalobu podal z dôvodu sporu o hranicu pozemkov, kde žalovaný až po vypracovaní sporného geometrického plánu fyzicky zasiahol do žalobcovho pokojného užívania parcely KN-E č. XXX/XX, čo žalovaný pri výsluchu potvrdil. Medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobcom pritom spor o hranicu, užívanie nebol. Ak teda žalovaný prebral parcely registra KN-E, prebral ich s dlhodobo užívanými hranicami. Žalobca počas celého konania poukazoval na to, že parcely boli darované otcom, užíval ich dlhodobo v rovnakom rozsahu s rovnakými hranicami, kde sa od 60-tych rokov sadilo na rovnakom kuse zeme. Teda aj počas vlastníctva právneho predchodcu žalobcu, teda pred rokom 1964 šlo o vlastníctvo tej istej parcely. Súd prvej inštancie sa podľa žalobcu nevysporidal s vnútornými rozpormi znaleckého posudku Ing. C., s tvrdeniami geodeta W.. K. a tvrdeniami znalca W.. I. J.. Znalecký posudok W.. C. považuje žalobca za nepresvedčivý, jeho závery za účelové a vnútorne rozporné a na námietkach voči tomuto posudku trvá. Tvrdenia znalca v znaleckom posudku sú aj prekvapivé pokiaľ poukázal na nemožnosť získať mapové alebo iné podklady pre účely nepresných hraníc. Právny zástupca žalobcu nie je ani geodet, napriek tomu sa mu podarilo získať leteckú snímku, ktorú v prílohe k odvolaniu predložil, dokumentujúcu stav držby v roku 1950. Je pritom logické, že sa pozemky vlastníckymi obrábali v rovnobežných hraniciach. Tvrdenie znalca na pojednávaní, že žalobca si musel v minulosti priať časť cudzej parcely je ničím nepodložené. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že na pojednávaní, na ktorom súd o jeho žalobe rozhodol, požiadal o krátku lehotu na doplnenie dokazovania, ktorú mu súd neposkytol, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Už v žalobe žalobca žiadal, aby súd rozhodol na základe geometrického plánu, ktorý dá súd vypracovať. Túto požadoval aj v otázkach pre znalca. Napriek tomu súd prvej inštancie takúto úlohu znalcovi neuložil, ani neuviedol prečo. Súd prvej inštancie o tomto návrhu žalobcu na doplnené dokazovanie nijako nerozhodol ani ho nezamietol, napriek tomu ukončil dokazovanie. Iba konštatoval, že neposkytuje dodatočnú lehotu žalobcovi na prípadné navrhnutie ďalšieho dokazovania. Počas tejto lehoty by pritom žalobca, ak už nič iné, mohol požiadať iného geodeta o zameranie stavu užívania hranice parciel KN-E č. XXX/XX a KN-E č. XXX/XX pred októbrom 2014, ak toho súdom ustanovený znalec W.. C. nebol podľa vlastného vyjadrenia schopný. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, vychádzajúci zo správneho a dostatočne zisteného skutkového stavu veci a jeho správneho právneho posúdenia. Žalovaný poukázal na to, že žalobca v rámci celého konania nijakým spôsobom nepreukázal vlastnícke právo k časti pozemku, ktorý je vo vlastníctve žalovaného, nepredložil o tom žiaden dôkaz. Žalovaný spornú nehnuteľnosť, časti určenia vlastníctva ku ktorej sa žalobca domáhal, pritom nadobudol na základe riadne zavkladovanej kúpnej zmluvy v dobrej viere. Následne geometrickým plánom č. 86/2014 na určenie vlastníckeho práva k pozemkom vznikli parcely registra „C“ č. XXX, XXX/X a XXX/X k.ú. C., ktoré sú v súčasnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, k.ú. C.. Súlad tohto geometrického plánu s vtedy platnými postupmi potvrdil aj súdom ustanovený znalec W.. C.. Žalovaný poukázal na vyjadrenie súdom ustanoveného znalca v znaleckom posudku o nezáväznosti údajov o výmerách parciel zapísaných v pozemkovej knihe. Dôvody podania žaloby po vykonanom dokazovaní zostali v rovine tvrdení žalobcu. Podľa žalovaného súd prvej inštancie správne postupoval ak žalobcovi neposkytol ďalšiu lehotu, o ktorú požiadal na zváženie dispozičného úkonu so žalobou, resp. na doplnenie dokazovania. Poukázal na to, že žalobca bol v dostatočnom časovom predstihu oboznámený so závermi znaleckého posudku W.. C. a vzhľadom na to, že znalec sa od nich nijako neodklonil, súd správne, vzhľadom na hospodárnosť konania, ktoré sa vedie od roku 2015 návrhu žalobcu nevyhovel. Žalobca mal dostatočný priestor na uplatnenie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany na unesenie dôkazného bremena. Vo vzťahu k tvrdeniu jeho vlastníckeho práva k časti parcely, tak ako to vyplýva zo žalobného návrhu, navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a uložil žalobcovi nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) vychádzajúc z toho, že nariadenie pojednávania vo veci nevyžadovala potreba zopakovania, ani doplnenia dokazovania, ani dôležitý verejný záujem.

Pri preskúvaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený rozsudok preskúmať z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne do uplynutia odvolacej lehoty uvedené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 26.05.2021 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolaniu žalobcu vyhovieť nebolo možné.

6. Odvolacia argumentácia žalobcu, vychádzajúc z jej obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie, bola konštruovaná na tvrdení o nesprávnosti skutkových zistení, tvrdení o nesprávnom právnom posúdení a porušení procesných práv žalobcu. Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených tvrdení prihliadajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

7. Po oboznámení sa s obsahom spisu, skutkovým stavom zisteným z dôkazov, ktoré boli stranami sporu predložené alebo označené do času vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania, odvolací súd konštatuje, že pokiaľ súd prvej inštancie v prejednávaní veci zamietol žalobu z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcom, jeho rozhodnutiu nie je možné tento záver vytknúť.

8. Dôkazným bremenom jeho neunesením sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané tvrdenia strany sporu a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná.

Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ust. § 132 CSP je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa. Ustanovením § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôkaz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun bezvýhradne na strany sporu.

9. Zásadným odvolacím argumentom bol argument o „predčasnosti“ rozhodnutia prvoinštančného súdu, neposkytnutie dodatočnej lehoty na prípadné navrhnutie ďalšieho dokazovania, nezamietnutie návrhu na ďalšie dokazovanie doplnením znaleckého posudku s ohľadom na držbu a užívanie parciel sporových strán, resp. právneho predchodcu pred októbrom 2014 (teda, aby znalec geometrickým plánom zameral tento stav), čo malo byť obsahom z jeho vyjadrenia z 11.05.2020 k znaleckému posudku znalca Ing. C..

10. Zo spisu vyplýva, že žalobcovi, cestou jeho právneho zástupcu, bol znalecký posudok znalca W.. C. č. 4/2020 doručený 09.03.2020 s tým, že má možnosť vyjadriť sa k nemu v lehote 10 dní a v rovnakej lehote má poslednú možnosť predniesť prostriedky procesného útoku, ktoré navrhuje vykonať na pojednávaní vytýčenom na deň 28.04.2020; na základe žiadosti žalobcu z 19.03.2020 bol tento termín predĺžený do 11.05.2020 a termín pojednávania bol zmenený na deň 09.06.2020.

11. V písomnosti žalobcu vyhotovenej v súdom predĺženom termíne, do ktorého sa mal žalobca vyjadriť k znaleckému posudku znalca Ing. C. a predniesť prostriedok/prostriedky procesného útoku, je sformulovaný jeho zjavný nesúhlas so znaleckým posudkom, s návrhom aby súd uložil znalcovi W.. C. doplniť znalecký posudok s ohľadom na držbu a užívanie parciel sporových strán, resp. právneho predchodcu žalovaného pred októbrom 2014, resp. aby znalec bol predvolaný na pojednávanie dňa 09.06.2020 za účelom jeho výsluchu.

Z predmetnej písomnosti je nepochybné, že návrh, ku ktorému bol žalobca súdom vyzvaný v zmysle prednesenia prostriedku procesného útoku bol formulovaný s alternatívou - buď uložiť znalcovi doplnenie znaleckého posudku alebo ho predvolať na pojednávanie za účelom jeho výsluchu.

12. Zo zápisnice o pojednávaní, ktoré súd na prejednanie veci nariadil na deň 09.06.2020 vyplýva, že súd návrhu žalobcu vyhovel tak, že znalca W.. C. predvolal, nariadil jeho výsluch, v rámci ktorého znalec zodpovedal všetky otázky právneho zástupcu žalobcu.

Ak žalobca cestou svojho právneho zástupcu po vykonaní dôkazu výsluchom znalca a dokazovaní listinami zo spisu uviedol, že sú si vedomí výsledkov doterajšieho dokazovania, stále je však sporné vlastníctvo žalovaného vo vzťahu k časti parcely, a preto žiada o poskytnutie krátkej lehoty 5 dní na zváženie dispozičného úkonu so žalobou, prípadne na predloženie ďalších dôkazov, zodpovedá racionalite postup súdu prvej inštancie, ak návrhu žalobcu na poskytnutie lehoty na úvahu o možnej dispozícii s predmetom konania a ďalšom dokazovaní nevyhoveli.

13. Ak mienil žalobca ďalšími prípadnými dôkazmi preukázať spornosť vlastníctva žalovaného, čo sa dá priamo vydedukovať z jeho vyjadrenia sprevádzajúceho jeho požiadavku „... stále je sporné vlastníctvo žalovaného ...“ je potrebné uviesť, že právne relevantné je iba to, či svoje tvrdenie (vyjadrenie) vie preukázať ten, koho zaťažuje dôkazné bremeno. Subjekt práva zaťažený dôkazným bremenom je povinný preukázať uplatnené právo v okolnostiach prípadu. Ak svoju dôkaznú povinnosť nesplní, nemôže mu byť na prospech nepreukázanosť tvrdenia protistrany, lebo tá môže mlčať, nepredkladať dôkazy (Drgonec: Ústava Slovenskej republiky, nakl. C.H.Beck, Bratislava, 2015, str. 861).

14. Predmetom konania bolo pritom určenie vlastníctva žalobcu, nie určenie neexistencie vlastníctva žalovaného, dokazovanie v tomto smere bolo preto bez relevancie.

15. Čo sa týka novej dispozície so žalobným návrhom, je potrebné uviesť, že znemožnenie realizácie procesných práv strane sporu, jedným z ktorých môže byť aj požiadavka na pripustenie zmeny žaloby, ktorej súd nevyhoviel, sa môže v individuálnych okolnostiach javiť ako nesúladne so spravodlivým procesom, a to vtedy ak by výsledky dovtedajšieho konania mohli byť podkladom o zmenenom návrhu. Ak však žalobca, ako to bolo v prejednávanej veci, taký návrh neprednesie, prezentuje ho len ako možný budúci postup - dispozíciu so žalobným návrhom, nie je možné súdu prvej inštancie vytknúť, ak návrhu žalobcu na poskytnutie lehoty 5 dní nevyhoveli.

16. Odvolací súd, stotožňujúc sa so záverom súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcom, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto mu odvolací súd priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, t.j. v plnom rozsahu. Kvantifikáciu trov zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.